

— Тъй, тъй, моитѣ пера сж топлички, мекички!... Ти навѣрно, си ги послала най-отгорѣ?

— Да, да, — отговори разсѣяно чучулигата.

— И хубаво си направила. Хайде до виждане!...

Леля Сврака отлетѣ веднага при другаркитѣ си и имъ разказа всичко:

— Ахъ, колко е приятно да се прави добро, когато то се признава!... Малкитѣ чучулигчета спятъ на топличко, на мекичко върху моитѣ пера...

Леля Сврака намина къмъ чучулигата и на пладне и вечерта и на слѣдното утро.

Това омръзна на чучулигата. Тя я посрѣщна сърдито и каза остро:

— Позволете да ви попитамъ, уважаема госпожо, що искате отъ мене?

— Ахъ, нищо!... Искахъ само, ей тъй, да погледна, какъ сж моитѣ перца въ гнѣзденцето ти...

Е, да не искашъ ти да изхвърля дѣцата си изъ гнѣздото за да видишъ по-добрѣ, — писна чучулигата извънъ себе си.

— Не, но...

— Тогава знай, госпожо, — каза храбро чучулигата и се наежи страшно, — твоето скжпоцѣнно перце азъ хвърлихъ веднага още тогава на вѣтъра!... Чу ли?

Леля Сврака се сбърка и забрави. Тя не помнѣше, какъ избѣга отъ полето...

Що и какво говори тя на другаркитѣ си, азъ не зная. Зная само това, че свракиѣтѣ грачеха тази вечеръ прѣдъ другитѣ пилци за неблагодарността на чучулигата...

— Леля Сврака... вие я знаете, — казваха тѣ, — тя е такава, знаете, важна птица, която прави благодѣяния на всички... Тя искаше да направи щастлива една бѣдна пѣвица — чучулигата... И направи ѣ гнѣздо, постла меки пера за дѣчицата ѣ, напълни ѣ възглавнички отъ собственитѣ си пера, изскубнати отъ гърдитѣ ѣ... и всичко, и всичко... А за това пъкъ каква черна неблагодарность!... На вратата дори я не пуснали!... Изпждили я, оскубали я и съвсѣмъ я оголили!... Ехъ, и слѣдъ това иди и помагай на тия голтаци!...

Леля Сврака слушаше мълчаливо, плачеше отъ умиление и жалость надъ себе си. Думитѣ на другаркитѣ ѣ звучеха въ нейнитѣ уши по-добрѣ отъ пѣснитѣ на всички чучулиги по свѣта...